

SECRETARIA GENERAL AJUNTAMENT DE BARCELONA

_____, amb DNI _____, en nom i en representació del Gremi de Restauració de Barcelona, amb NIF G08504664 i domicili social a Gran Via de les Corts Catalanes, 481, baixos, de Barcelona, en la meva condició d'adjunt a la direcció general de l'entitat.

EXOSO

1. Que el Gremi de Restauració de Barcelona aglutina empresaris i empresàries de restauració de la ciutat i defensa els seus interessos davant les administracions públiques i qualsevulla entitat pública o privada.
2. Que s'ha tingut coneixement de l'anunci publicat al BOPB el passat 28 d'octubre de 2019 pel qual se sotmet a informació pública la modificació per a l'exercici de 2020 i successius de les Ordenances fiscals, entre les quals figura l'Ordenança fiscal núm. 10, taxes per la utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis.
3. Que, dintre del termini legalment establert, formulo les següents

AL·LEGACIONS

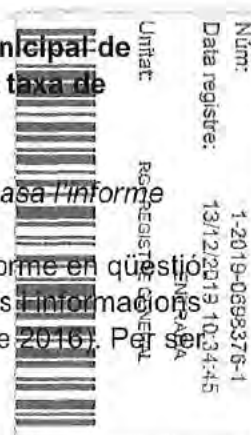
Aclariment

Les al·legacions següents es troben referides a l'Ordenança fiscal núm. 3.10 (taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis).

Primera.- Sobre l'informe tècnic i econòmic emès per l'Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida que justifica la multiplicació de la taxa de terrassa

a) *Evolució del context econòmic posterior al treball tècnic en què es basa l'informe*

Tot i que consta com a data d'emissió el 17 de setembre de 2019, l'informe en qüestió titulat "Proposta de revisió de les taxes de terrasses", es basa en dades i informacions de l'any 2016 i anteriors (anteriors, en qualsevol cas, al mes de juliol de 2016). Per ser

exactes, l'informe es limita a transcriure parcialment el document titulat "Estudi per a la caracterització i avaluació de terrasses en espai públic. Anàlisi i proposta d'apreueament", encarregat pel mateix Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida. Les dades i les informacions que recull aquest estudi, aparentment lliurat a l'administració sol·licitant el setembre de 2016, han quedat, com és obvi després de més de 3 anys, profundament desfasades. Atès que més endavant en aquest document s'aprofundeix en l'actual context econòmic, s'apunten a continuació factors diversos, esdevinguts amb posterioritat al lliurament de l'estudi, que han incidit sobre la marxa dels negocis de restauració i, globalment, sobre les perspectives econòmiques de la ciutat de Barcelona:

- Campanya, atida també des del govern municipal o amb connivència amb el poder institucional, de desprestigi del turisme i dels agents econòmics que s'hi vinculen, totalment o parcial. És el cas de la restauració, que troba en el visitant un perfil de client molt rellevant en punts determinats de la ciutat (l'anomenat circuit turístic), si bé és clarament residual en la resta de la ciutat.
- Com a conseqüència del punt anterior, es produeixen diversos episodis de *turismefòbia*, és a dir, de violència urbana exercida per grups antisistema i dirigida a perjudicar la imatge internacional de la ciutat i determinats actors econòmics als quals se'ls atribueix una relació directa amb el fenomen turístic.
- L'atemptat yihadista del 17 d'agost de 2017 a la Rambla. Com és evident, els fets tan greus succeïts a la Rambla, un dels espais de Barcelona més icònics i, per tant, més freqüentats pel públic visitant, van malmetre la imatge de la nostra ciutat i la seva valoració com a destí turístic.
- El context d'anormalitat política i social derivat del procés independentista. De manera intermitent durant el darrer lustre, la tensió al voltant de les reivindicacions secessionistes de determinats partits polítics de Catalunya ha enrarit de forma notable el clima de convivència a Barcelona i ha tingut un impacte en l'evolució del consum intern.
- La greu crisi de seguretat que pateix la ciutat de Barcelona, que ha estat especialment sagnant durant el darrer estiu.

En l'àmbit particular de la restauració, no es pot obviar la campanya de fustigació que el govern municipal ha dirigit contra les terrasses i que ha contribuït a desgastar la salut de les empreses del sector. S'apunten a continuació diversos incidents que reflecteixen l'orientació anti-terrasses que ha caracteritzat moltes de les polítiques desplegades pel govern municipal durant el mandat 2015-2019, sobretot abans de l'anomenat pacte de les terrasses (que va cristal·litzar en la modificació de l'Ordenança a partir d'un pacte amb el Gremi de Restauració) però també posteriorment:

- Supressió massiva de taules i cadires en més de 2.000 llicències com a conseqüència de l'aplicació del règim de les distàncies.
- Supressió de taules i cadires, restricció de l'horari de funcionament i prohibició d'instal·lar determinats elements fruit de l'aprovació d'ordenacions singulars i distribucions prèvies.

- Renovació anormal de les llicències de terrassa per períodes inferiors a l'annualitat, cosa que contravé l'articulat de l'Ordenança i dificulta l'organització i la planificació econòmica per part de l'empresariat.
- Noves supressions de taules i cadires en l'àmbit del districte de Ciutat Vella amb posterioritat al pacte de les terrasses.

En aquest sentit, és evident que la proposta tècnica i econòmica elaborada per justificar l'increment de la taxa de terrassa ha d'incorporar o tenir en compte necessàriament tots els factors fins ara assenyalats per tal de precisar un percentatge d'actualització coherent amb la salut de les empreses del sector i també amb les previsions econòmiques de la ciutat. L'informe que consta a l'expedient administratiu, i que avalen amb la seva signatura la directora tècnica i el gerent de l'Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida, és, en allò essencial, anterior al mes de setembre de 2016, motiu pel qual es troba mancat del rigor tècnic necessari per proposar un augment tan atípic com el que planteja.

b) Nombre de llicències de terrassa existents

El caràcter desfasat de les dades que conté l'estudi tècnic i econòmic inclou un aspecte tan rellevant com la xifra de llicències de terrassa. Llegim a l'informe que hi ha a Barcelona un total de 4.437 terrasses autoritzades, distribuïdes per districtes de la següent forma:

	Nombre de terrasses	Superfície que ocupen les terrasses (m²)
01 – Ciutat Vella	408	8.850
02 – Eixample	1.358	14.245
03 – Sants-Montjuïc	387	3.917
04 – Les Corts	281	3.537
05 – Sarrià-Sant Gervasi	256	2.505
06 – Gràcia	165	1.803
07 – Horta-Guinardó	175	1.720
08 – Nou Barris	320	3.322
09 – Sant Andreu	358	3.841
10 – Sant Martí	729	8.313
	4.437	52.053

Ara bé, segons la informació de què disposa el Gremi, obtinguda a través de la sol·licitud d'accés a informació pública DA-2019-0296, a 1 de juliol de 2019 hi havia atorgades i vigents 5.539 llicències de terrassa:

	Nombre de terrasses	Superfície que ocupen les terrasses (m ²)	Nombre de terrasses a 01/07/2019	Variació
01 – Ciutat Vella	408	8.850	484	+76
02 – Eixample	1.358	14.245	1.924	+566
03 – Sants-Montjuïc	387	3.917	453	+66
04 – Les Corts	281	3.537	341	+60
05 – Sarrià-Sant Gervasi	256	2.505	304	+48
06 – Gràcia	165	1.803	193	+28
07 – Horta-Guinardó	175	1.720	215	+40
08 – Nou Barris	320	3.322	347	+27
09 – Sant Andreu	358	3.841	380	+22
10 – Sant Martí	729	8.313	898	+169
	4.437	52.053	5.539	+1.102

La variació en el nombre de terrasses amb relació a les xifres de l'informe tècnic i econòmic frega el 25%, motiu pel qual podem afirmar que els càlculs i les previsions que conté l'esmentat informe es troben mancades de validesa i del rigor tècnic exigible en un document d'aquestes característiques.

c) Incidència de la nova zonificació proposada

Les deficiències de caràcter tècnic s'estenen a altres punts del citat informe. Així doncs, es proposa substituir l'actual categoria fiscal de les vies per una nova zonificació. L'increment de la taxa es calcula partint de la premissa que la via no canvia de categoria fiscal, en base a la següent taula d'equivalències:

Categoria fiscal (2019)	Zona (proposta sotmesa a informació pública)	Increment
A	0	+319%
A	1	+180%
B	2	+213%
C	3	+197%
D	4	+128%
E, F, Z	5	+30%

Per tant, una via de categoria fiscal B que passi a tenir la zona 2 experimentarà un increment del 213%. Si la categoria fiscal actual és la A, l'increment serà del 180 o del 319% segons es tracti de la zona 1 o la zona 0.

Ara bé, l'estudi emès per l'Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida no té en compte una variable tan rellevant com el canvi de categoria quan es produeix a una categoria més alta. La taula següent reflecteix l'ampli ventall de situacions que es produeixen i que, insistim, l'informe tècnic i econòmic no preveu ni analitza:

Categoria fiscal (2019)	Zona (proposta sotmesa a informació pública)	Increment
A	0	+319%
B	0	+694%
C	0	+1.346%
A	1	+180%
B	1	+429%
C	1	+864%
B	2	+213%
C	2	+471%
D	2	+699%
E, F, Z	2	+899%
C	3	+197%
D	3	+315%
E, F, Z	3	+419%
D	4	+128%
E, F, Z	4	+185%
E, F, Z	5	+30%

Així doncs, per sobre de l'increment del 319% (l'increment màxim que figura al dossier de premsa difós pels serveis de premsa de l'Ajuntament de Barcelona), s'estan aplicant increments molt superiors de fins al 1.346% fruit, tal com hem assenyalat, del canvi de categoria fiscal/zona.

És incompreensible que un aspecte tan rellevant com aquest no s'hagi analitzat amb la profunditat deguda. Es tracta d'una negligència inexcusable: el propi informe desconeix l'impacte econòmic que tindrà la nova zonificació que en ell es proposa. Novament, ens trobem davant d'una deficiència tècnica molt greu que compromet, de manera irreversible, la fiabilitat del document i de la proposta d'increment de la taxa de terrasses que s'hi planteja.

d) Anàlisi de la comparativa amb altres ciutats d'Itàlia

Uns dels paràmetres que l'informe tècnic i econòmic pren com a referència és la suposada taxa de les terrasses que s'abona en 4 ciutats d'Itàlia. Sobta que l'estudi prengui en consideració únicament ciutats d'Itàlia i que s'ometi qualsevol referència a la situació de les terrasses a altres urbs com París, Londres, Berlín, etc. En canvi, els responsables polítics del govern han fet referència de forma repetida que es tracta d'una anàlisi de la situació a Europa; si bé les ciutats italianes són, certament, europees, no són representatives del conjunt europeu en pertànyer a un mateix país. Tractant-se, doncs, d'una comparativa tan clarament parcial, hom es pregunta inevitablement si la comparativa amb París, Londres, Berlín, etc. s'ha realitzat i si s'ha omès per no corroborar aquesta la tesi de l'estudi.

D'una manera o d'una altra, la comparativa amb altres països de la Unió és tremendament fal·laç atès que el règim tributari i fiscal d'uns i altres té poc a veure.

Únicament comparteixen dues coses: la moneda (l'euro) i l'IVA, i fins i tot en aquest segon cas el tipus de l'impost varia. Cada ordenament jurídic és diferent i, per comparar taxes, caldria abans analitzar mínimament el conjunt de càrregues que han de suportar les empreses d'un determinat país i determinar que la situació és mínimament equiparable a la de Barcelona. En absència d'aquest treball, l'equiparació fiscal amb ciutats com Roma o Nàpols no constitueix un argument vàlid per justificar la multiplicació de la taxa barcelonina.

En qualsevol cas, la radiografia de les terrasses italianes s'hauria d'haver acompanyat d'un, encara que succint, comentari sobre la normativa que regula la instal·lació i el funcionament de les terrasses en aquests municipis. Arreu d'Europa les terrasses són molt ben valorades per la ciutadania i, en conseqüència, protegides i promogudes per les institucions locals.

e) Comparativa amb altres ciutats d'Espanya

Si s'ha volgut que l'import que els restauradors d'altres indrets han d'assumir per poder instal·lar terrasses a la via pública es tingui un compte i esdevingui un paràmetre que contribueixi a precisar i justificar l'increment que es planteja per a la taxa dels restauradors barcelonins, sobta poderosament –i és tracta d'una deficiència molt greu– que no s'hagi procedit a realitzar la comparació amb altres ciutats d'Espanya i de l'entorn de Catalunya. Aquesta comparativa hauria resultat molt més pertinent que la comparativa amb 4 ciutats italianes atès que el règim fiscal i tributari és majoritàriament homogeni entre ciutats d'un mateix estat.

La taula següent resumeix les conclusions d'un estudi intern realitzat pel Gremi de Restauració on s'analitzen les ordenances fiscals de 8 ciutats espanyoles, inclosa Barcelona, i es compara la seva taxa de terrassa. Els imports següents són referits a 1 taula amb 4 cadires (2,25 m²) a l'any en la categoria fiscal més alta.

Madrid	BCN	València	Sevilla	Bilbao	Lleida	Tarragona	Girona
374,52 €	376,52 €	140,33 €	173,37 €	335,38 €	158,40 €	114,82 €	132,30 €
249,68 €							

Veiem, doncs, que Barcelona té ja a hores d'ara la taxa de terrasses més cara d'Espanya. L'augment que proposa el govern municipal, si s'arribés a aprovar, esdevindria un element dissuasiu per a l'entrada de nous operadors en el mercat barceloní.

En el cas de Madrid, cal tenir en compte que la tarifa més elevada (denominada "especial") s'aplica únicament a dos carrers (paseo de la Castellana i paseo Pintor Rosales) on trobem majoritàriament oficines, dependències de l'administració i establiments de restauració (la penetració de locals comercials és gairebé inexistent); en canvi, en altres vies on el comerç i la restauració sí competeixen (com, per exemple, Serrano, Velázquez, Gran Vía, Montera, etc.) la categoria fiscal assignada és

la primera (1a), equivalent a la categoria fiscal A de Barcelona. Per tant, si comparem la categoria 1a madrilenya (249,68€) amb la A barcelonina (376,52€) la diferència entre ambdues és encara major.

Com a conseqüència del que s'exposa en aquesta al·legació, se sol·licita:

- Que, ateses les deficiències tècniques greus identificades, s'anul·li l'informe tècnic i econòmic emès per l'Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida i, conseqüentment, deixi de formar part de l'expedient administratiu de la modificació de les Ordenances fiscals.
- Que s'elabori un nou informe tècnic i econòmic on es proposi una actualització de la taxa de terrasses tenint en compte l'import de la taxa en altres ciutats espanyoles, les circumstàncies que durant els darrers 2 anys han incidit negativament sobre els establiments de restauració i les perspectives econòmiques, tant de la ciutat com del país, pels propers anys.
- Que aquest nou informe tècnic i econòmic aprofundeixi en les conseqüències del canvi de categoria fiscal que comporta la nova zonificació proposada.

Segona.- Sobre l'augment de la fiscalitat vinculada a la terrassa dels establiments de restauració

Llegim al dossier de premsa difós pels serveis de premsa municipals amb motiu de l'anunci de la modificació de les ordenances fiscals que la taxa de terrassa "està congelada des del 2010". L'esmentat dossier no explica, però, els motius que en aquell moment feien recomanable aquesta decisió política i que convindria assenyalar si no es pretén tergiversar els fets: Barcelona, Espanya i molts altres països occidentals es trobaven immersos en una greu crisi econòmica davant la qual el consistori barceloní va decidir contenir la pressió tributària que suporten les empreses com a forma de donar suport i promoure el creixement de l'activitat econòmica o, si més no, la supervivència del teixit empresarial existent. La voluntat de no actualitzar la taxa de terrassa, a més, és atribuïble als diferents governs municipals que des de llavors ha tingut la ciutat. Tampoc durant el darrer mandat (2015-2019) es va produir l'esmentada actualització. Per tant, no podem responsabilitzar els restauradors que la taxa no s'hagi actualitzat ni aduir aquest fet per justificar ara una multiplicació en els termes proposats pel govern.

En qualsevol cas, si bé és cert que la taxa municipal no s'ha augmentat durant la darrera dècada, la fiscalitat vinculada a la terrassa que els restauradors han d'assumir sí s'ha vist incrementada: des de l'any 2016, l'Agència Tributària de Catalunya ha començat a exigir als restauradors l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats entenent que legislació vigent és plenament aplicable al supòsit de les terrasses. Es tracta, per tant, d'una nova despesa que el sector ha hagut d'assumir i que ha limitat la seva competitivitat.

Encara que es tracta d'una administració diferent, l'Ajuntament de Barcelona no pot obviar l'aparició d'aquest nou tribut que grava precisament els establiments de restauració amb terrassa. De fet, el caràcter confiscatori de l'increment de la taxa de terrassa es produeix, no només per la fixació d'un tipus abusiu (tal com ha previst el govern municipal), sinó també per l'acumulació de tributs: una taxa pot no semblar excessiva si s'analitza de forma aïllada, però sí quan se suma a l'ampli ventall de tributs que suporten les empreses ("La confiscatoriedad de los impuestos. Límites reales", Joaquín Azpitarte).

Com a conseqüència del que s'exposa en aquesta al·legació, se sol·licita:

- Que s'elabori un nou informe tècnic i econòmic que tingui en compte la diversitat de tributs aplicables a un establiment de restauració a Catalunya.

Tercera.- Sobre el principi d'igualtat en el marc de l'actualització de les ordenances fiscals

Atesa la magnitud de l'increment que es proposa per a la taxa de terrassa, cal preguntar-se si es preveu un augment en els mateixos termes per a altres taxes municipals que tinguin una naturalesa comparable. És el cas de la taxa que han d'abonar els comerciants per poder ocupar un lloc de venda (parada) en un mercat municipal de la nostra ciutat (Ordenança fiscal núm. 3.6, taxa de mercats).

Així doncs, el títol que habilita l'aprofitament, tant dels llocs de venda d'un mercat com de la via pública en el cas de terrasses, és idèntic: una llicència atorgada per l'Ajuntament. Les diferències durant el procés d'atorgament són irrellevants als efectes d'aquesta anàlisi atès que en ambdós casos l'essència de la llicència és la mateixa: permetre a un tercer (persones físiques i jurídiques) desenvolupar una activitat econòmica en un espai que és titularitat de l'administració pública. És igualment irrellevant que aquest espai sigui tancat (un edifici, unes instal·lacions) o a l'aire lliure (via pública). En ambdós casos, aquest tercer que gaudeix de l'aprofitament i en treu rèdit econòmic ha d'abonar una taxa a l'Ajuntament. El fet imposable, per tant, és, en essència, coincident.

Ara bé, l'import de la taxa i, en especial, l'increment que es proposa de cara a l'any 2020 són substancialment diferents segons es tracti de la taxa de mercats o de la taxa de terrassa.

	2019	Proposta del govern sotmesa a informació pública	Increment proposat
	€/m ² /dia	€/m ² /dia	
Mercat de categoria 1a (la Barceloneta, la Boqueria, la Concepció, Fort Pienc, la Llibertat, les Corts, el Ninot, la Sagrada Família, Santa Caterina, etc.) Lloc de venda "de menjar i beure" (classe A) Lloc de venda de 18 m ²	0,23	0,25	10,69%
Espai de restauració (ubicat a l'interior del mercat) 18 m ²	0,16	0,17	10,69%
Terrassa (vinculada a un establiment de restauració) Categoria fiscal de la via A Nova zona assignada: 0 18 m ²	0,46	1,95	319%
Terrassa (vinculada a un establiment de restauració) Categoria fiscal de la via A Nova zona assignada: 1 18 m ²	0,46	1,30	180%
Terrassa (vinculada a un establiment de restauració) Categoria fiscal de la via B Nova zona assignada: 2 18 m ²	0,25	0,77	213%

Veiem, d'entrada, que la taxa de terrassa és un 100% més elevada que la de mercats. Però no només això: en el cas de la terrassa ubicada a la via pública, el restaurador ha d'assumir el cost del lloguer de l'establiment (del qual depèn la terrassa), el qual, tractant-se d'un lloguer privat, resta subjecte a les regles del mercat. La diferència de tracte entre uns i els altres s'agreuja amb l'augment de la taxa que el govern municipal ha previst de cara a l'any vinent. En el cas de la taxa de mercats, l'increment és del 10,69% i, per tant, podem parlar d'una veritable *actualització*; en el cas de les terrasses, ja hem vist que l'increment pot arribar a superar el 1.000%.

Arribats a aquest punt, cal aprofundir en els arguments que permeten actualitzar la taxa de mercats en un 10,69% i analitzar per què aquests mateixos criteris tècnics no s'han aplicat a la taxa de terrasses.

El punt de partida de l'Informe tècnic i econòmic sobre els costos dels serveis que donen lloc a l'acreditament de taxes de l'any 2020, emès per l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona, i l'informe de l'Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida és el mateix: l'article 24 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals. A partir d'aquest punt, les argumentacions se separen i, en el cas dels mercats, el mètode utilitzat és el

sistema de costos basat en les activitats, denominat sistema ABC (*Activity Based Costing*). No consta cap exercici que serveixi per ajustar el preu de la parada al preu que tindria un lloguer de característiques similars en un immoble comercial, individual o col·lectiu, de naturalesa privada. Tampoc no es compara la taxa de mercats barcelonina amb el que es paga a altres mercats d'Itàlia o de la resta d'Europa.

No existeixen, en definitiva, arguments econòmics o tècnics que justifiquin l'aplicació de criteris d'actualització diferents a taxes que, tal com s'ha assenyalat, tenen una naturalesa coincident. Es contravé d'aquesta manera el principi d'igualtat de tracte que hauria de presidir totes les actuacions de l'administració pública i també aquelles de impliquen l'exercici de la potestat normativa.

Cal preguntar-se sobre la motivació política que porta el govern municipal a proposar increments tan dispars segons es tracta d'una taxa o d'una altra. D'entrada, no pot aduir-se una determinada política pública de promoció dels mercats municipals, la seva suposada centralitat comercial ni tampoc el seu paper decisiu en termes d'abastiment de la població. A dia d'avui la implantació dels denominats establiments polivalents (superserveis, supermercats, hipermercats i grans magatzems) és altíssima i supera, amb escreix, la dels mercats municipals. En aquests moments és perfectament possible abastir-se de tot tipus de productes, també de productes frescos i de qualitat, sense haver de visitar un mercat municipal.

La multiplicació de la taxa de terrasses s'explicaria com una acció per perjudicar de forma conscient les empreses d'un determinat sector (en aquest cas, les de restauració) incrementant de forma desorbitada la fiscalitat que han de suportar. Des de la perspectiva contrària, es podria arribar a sostenir que el tractament donat a la taxa de mercats té com a objectiu protegir aquest operador comercial encara que per fer-ho es pugui arribar a falsejar la lliure competència.

Com a conseqüència del que s'exposa en aquesta al·legació, se sol·licita:

- **Que s'elabori un nou informe tècnic i econòmic i que l'actualització de la taxa de terrasses sigui coherent amb l'actualització prevista per a la resta de taxes i, en especial, la taxa de mercats.**

Quarta.- Sobre la idoneïtat d'actualitzar la taxa de terrasses en les circumstàncies actuals

Poques setmanes després dels disturbis que ha patit Barcelona durant el mes d'octubre de 2019, cal preguntar-se si és ara el millor moment per proposar un increment desmesurat de la taxa de terrasses i si això és compatible amb la promoció del sector de la restauració que l'actual govern municipal s'atribueix i que vincula a la mesura de govern de foment i suport a la restauració (el desplegament de la qual és certament criticable, si bé no correspon abordar la qüestió en aquest escrit d'al·legacions).

La inestabilitat lligada al procés independentista ha experimentat un trist repunt (en forma de disturbis i de violència urbana) poques setmanes després d'una temporada d'estiu sorprenentment dolenta. L'estiu ha estat marcat per la crisi de seguretat que arrossega Barcelona des de fa més de 2 anys; l'impacte en el servei del sopar (tarda i nit) ha estat nefast. És incomprensible que, havent traslladat aquesta informació a la regidoria de Comerç, Mercats, Consum, Règim Intern i Hisenda, sigui la mateixa regidoria la que planteja, a continuació, un increment salvatge de la taxa de terrasses.

L'increment és inaudit en el cas dels negocis que es troben en el recorregut turístic habitual; paradoxalment, els bars i els restaurants d'aquestes vies són els més febles, ja que competeixen amb altres sectors econòmics, especialment amb el del tèxtil, els marges de benefici del qual són de bon tros majors que el de la restauració. La multiplicació de la taxa de terrassa que planteja el govern suposarà, a curt i mitjà termini, la desaparició de terrasses i també el tancament d'establiments i l'acomiadament de les plantilles, etc. Novament, és incomprensible que el govern municipal, més enllà de la retòrica ideològica, aposti per implementar mesures concretes que materialitzaran de manera immediata el decreixement econòmic.

Com a conseqüència del que s'exposa en aquesta al·legació, se sol·licita:

- Que s'elabori un nou informe tècnic i econòmic que tingui en compte els factors assenyalats aquí.

Per tot això,

SOL·LICITO

- Que s'anul·li l'informe tècnic i econòmic emès per l'Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida amb relació a la taxa de terrasses i s'elabori un de nou on es proposi una actualització raonable, assumible i progressiva de la taxa en els termes que s'assenyalen a les al·legacions que conté aquest document.

Adjunt a la direcció general

Barcelona, a 11 de desembre de 2019